

גמ"ר 29/04/20 - מדינת ישראל פרקליטות מחוז ת"א - (פלילי) - נגד נילי עובדיה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

גמ"ר 29-04-20 מדינת ישראל נ' עובדיה

תאריך - 16.1.22

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי
בעניין: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ת"א - המאשימה
(פלילי) - ע"י ב"כ עו"ד ראזי מחאמיד

נגד

נילי עובדיה

הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד ליאור לימור

גזר - דין

הנאשמת הורשעה עפ"י הודאתה בעבירה של גרם מוות ברשלנות בנהיגה - לפי סעיף 64 יחד עם סעיף 40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א 1961 ובעבירה של נהיגה ללא רשיון נהיגה בתוקף - לפי סעיף 10 יחד עם סעיף 138(1) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א 1961.

מעובדות כתב האישום אשר הוגש בעקבות האירוע התאונתי המדובר עולה תמונת הדברים הבאה :

הנאשמת, ילידת 1944, יצאה עם בעלה לקניות כאשר הבעל נוהג ברכב וכשהיא יושבת כנוסעת לצידו במכוניתם.

עת הגיעו בני הזוג עם רכבם למאפייה הממוקמת בעיר חולון, החנה הבעל את הרכב בחניה כפולה בכביש תוך שהוא חוסם כלי רכב שחנו בסמוך למדרכה ומיד בסמוך לאחר מכן יצא הבעל מן הרכב וניגש למאפייה בעוד שהנאשמת נותרה ברכב ממתינה לשובו.

בעוד הנאשמת יושבת כאמור ברכב, ניגש אליה אלמוני וביקש ממנה להזיז את הרכב וזאת לאור כך שהרכב שלה חוסם את רכבו.

לשמע הדברים יצאה הנאשמת מהרכב, ניגשה אל בעלה ולקחה ממנו את המפתחות על מנת להזיז את רכבם החוסם.

באותה עת ישבה על המדרכה, על ארגז שהיה מונח על המדרכה בסמוך לחנות ירקות, הנפגעת (המנוחה).

מששבה הנאשמת לרכב לאחר שלקחה את כאמור את מפתחות הרכב מבעלה, התישבה הנאשמת בכיסא הנהג והניעה את הרכב תוך שהיא מאפשרת לנהג הרכב שנחסם, לצאת מהחניה.

מיד בסמוך לאחר מכן החלה הנאשמת בנסיעה איטית לעבר מקום החניה שזה עתה התפנה.

לאחר שהחנתה הנאשמת את הרכב ביקשה היא לבלום את הרכב אך בעודה כך לחצה הנאשמת על דוושת הגז של הרכב, במקום ללחוץ על דוושת הבלם, כתוצאה מכך זינק הרכב קדימה, עלה על המדרכה, ופגע חזיתית במנוחה אשר נדרסה תחת גלגלי רכבה של הנאשמת ונגררה מספר מטרים מתחת לרכב וזאת עד לעצירתו המלאה של הרכב בקיר של חנות ירקות סמוכה. עוברי אורח אשר הבחינו במתרחש, מיהרו אל רכבה של הנאשמת ובצוותא עמה הזיזו את הרכב לאחור וחילצו את המנוחה מתחת לגלגלי הרכב.

הנפגעת (המנוחה) סבלה מנזק רב מערכתי כתוצאה מהתאונה, פונתה לבית החולים ובמהלך אישפוזו ביחידה לטיפול נמרץ בבית החולים חלה החמרה במצבה הרפואי והיא נותרה מורדמת ומונשמת עד ליום פטירתה כחודשיים וחצי לאחר התאונה.

בכתב האישום נטען עוד שתאונת הדרכים ומותה של המנוחה נגרמו כתוצאה מרשלנותה של הנאשמת וזאת משנהגה בקלות ראש ובחוסר תשומת לב לחיי אדם ובכך שנהגה ברכב על אף שלא היתה בקיאה בהפעלתו ובשימוש בו וכי נהגה למרות שרשיונה לא היה בתוקף. נטען לבסוף שבמעשיה גרמה הנאשמת ברשלנות למותה של המנוחה.

כאמור, הנאשמת הודתה בכל המיוחס לה.

מצויים בפני טיעוני וראיות הצדדים לעונש, לרבות פניותיהן בכתב (הצהרותיהן) של בנותיה של המנוחה וגם דברים שנשאו בפני הנאשמת וגם בעלה, וכן, בנוסף לכך, תסקיר מקיף משירות המבחן וגם חו"ד מאת הממונה על עבודות השירות.

המאשימה, בטיעוניה לעונש, סברה ונימקה כי לשיטתה עסקינן היה "ברשלנות רגעית שדרגתה נמוכה" מצד הנאשמת באירוע דן וזאת עת "לחצה הנאשמת בטעות על דוושת הגז במקום על דוושת הבלם".

המאשימה עמדה על התוצאה החמורה ועל השלכותיה על משפחת המנוחה.

המאשימה שבה וציינה עם זאת כי עמדת המאשימה באשר לדרגת הרשלנות שהפגינה הנאשמת כנהגת הינה "מידת רשלנות נמוכה".

המאשימה פרטה בטיעוניה לעונש כי לשיטתה מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר בפועל בדרך של עבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל ולצד עונשים נילווים של מאסר על תנאי, פסילת רשיון בפועל, פסילה על תנאי ופיצויים.

המאשימה הזכירה בטיעוניה שהנאשמת הינה בעלת רשיון נהיגה משנת 1972 ואין לחובתה הרשעות קודמות בתעבורה וכן ציינה את דבר הודאתה, גילה, מצבה הרפואי ומצבו הרפאי של בעלה.

המאשימה עתרה כי יוטל על הנאשמת עונש של מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכן צו מבחן, מאסר על תנאי, פסילת רשיון שלא תפחת מ-10 שנות פסילה, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוחה.

ב"כ הנאשמת, בטיעוניה לעונש, הצטרף לעיקרי הדברים אשר הושמעו בטיעוני המאשימה.

ב"כ הנאשמת ביקש ליתן תשומת לב למצוי בתסקיר המפורט של שירות המבחן וכן הזכיר בטיעוניה כי הנאשמת מתייסרת

במצפונה על אשר גרמה ואף נזקקה לטיפול פסיכולוגי לאחר האירוע.

הסניגור ציין עוד את עברה הנקי של הנאשמת ואת עמדתו אף הוא כי מדובר לשיטתו ברשלנות בדרגה נמוכה.

הסניגור גם עמד על מצבם הכלכלי של הנאשמת ובעלה, מצבם הרפואי של הנאשמת ובעלה וביקש לשקול את אורך תקופת המאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

הסניגור ציין עוד כי הנאשמת לא תשוב עוד לנהוג וכי הנאשמת מסכימה שרשיונה ייפסל לצמיתות.

הנאשמת עצמה הביעה בדבריה בפני בית המשפט חרטה, ולשאלת בית המשפט הבהירה שכאשר נאמר בכתב האישום שהנאשמת לא היתה בקיאה בהפעלתו של הרכב הכוונה, לדבריה, היא לכך שהיא לא נהגה ברכב הזה כמעט.

בעלה של הנאשמת, אשר לבקשתו נשא אף הוא דברים בפני בית המשפט, ציין לשאלת הבהרה של בית המשפט כי הוא החנה מלכתחילה את הרכב בחניה כפולה "כי זה מקובל שם כי כולם חונים שם כך" לדבריו, וכן ציין לשאלת הבהרה של בית המשפט מדוע נתן לנאשמת אותה עת לנהוג ברכב על אף אי בקיאותה כדלקמן: "אני אומר שזו טעות של שניה אחת. אני מורה נהיגה כך שגם ככה לא נתתי לה לנהוג. אני הייתי בתוך המאפייה".

בעלה של הנאשמת גם עמד על מצבם הרפואי והכלכלי והביע פליאה הכיחד בגילה של הנאשמת מצפים, מבחינת עבודות שירות, שהיא "תעבוד בדבר כזה. אני לא מבין את זה".

עד כאן עמדת הצדדים.

כעת עמדת בית המשפט:

אומר בזהירות, ראשית דבר, שעל פניו להגדיר את רשלנותה של הנאשמת באירוע דן כרשלנות בדרגה נמוכה איננה לוקחת לטעמי בחשבון את המיכלול.

אני סבור שההתמקדות של באי כח הצדדים אך ורק במעשה הלחיצה על דוושת הגז במקום על דוושת הבלם (ככל שניתן לומר עליה שהיא כשלעצמה מהווה רשלנות בדרגה נמוכה) מחמיצה לטעמי היבט אחר ונוסף והוא החלטת הנאשמת לנהוג מלכתחילה שם ולתמרן לחניה על אף מודעותה לקושי שלה בקשר לבקיאות בהפעלת הרכב.

מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשמת גם העידה על עצמה, בנוסף לכך, כי לא נהגה כלל בשנתיים שקדמו לאירוע.

אינני סבור כי ניתן לנתק כליל מאירוע זה את העובדה שנהגת המעידה על עצמה שאיננה בקיאה ברכב הספציפי ובנוסף גם לא נהגה שנתיים, ויודעת על כך, נוהגת בכל זאת במצב דברים שכזה שבו נדרשת אולי מלכתחילה מעט למידת הרכב הלא מוכר לפני כן ואולי גם ריענון בנהיגה בכלל בשטח בטוח ו"סטריילי" יותר, והנה, או אז, אי בקיאותה של הנאשמת מביא לסבל ולמוות מיותר של אשה שכל חטאה היה בכך שהיא שהתה לתומה על מדרכה המיועדת להולכי רגל. רשיון הנהיגה של הנאשמת אף לא היה מחודש בעת קרות האירוע.

ואגב, רגעיות הפעולה השגויה (משכה הקצר) איננה חזות הכל.

עמוד 3

עם זאת, לכשלא נשמעו ראיות בתיק זה ולא נחשפתי לראיות, אנקוט זהירות ואומר שאצא מנקודת הנחה שהמאשימה שקלה בוודאי בכובד ראש את ראיותיה ואת נסיבות ההתרחשות עת סברה היא להגדיר את רמת הרשלנות של הנאשמת כמצויה בדרגה נמוכה.

בעלה של הנאשמת, אשר בחר להעמיד רכבם שלא כחוק מלכתחילה ("כי כולם חונים שם כך") ואשר אגב העיד על עצמו באותה נשימה שהוא מורה לנהיגה, העמיד למעשה את הנאשמת במצב בעייתי. מתסקיר שירות המבחן עולה שלדברי הנאשמת היא נכנסה למאפיה ודווקא פנתה לבעלה שיפנה הוא את הרכב אך בתגובה לכך הוא מסר לה את מפתחות הרכב וביקש ממנה שתזיז את הרכב.

אכן, אירוע מצער שהורתו הראשונית הינה בהעמדת הרכב שלא כחוק ובאופן שחוסם ושצפוי היה בסבירות שיהיה צורך לפנותו ולהזיזו בשל כך, המשכו בבקשה של הבעל מהנאשמת להזיז את הרכב (במקום שיתכבד הבעל ויזיזו הוא עצמו כמי שמורגל בנהיגה ובנהיגת הרכב דן בפרט), המשכו בהחלטת הנאשמת לנהוג בסיטואציית כביש שאולי היתה מעט מורכבת ועל אף ידיעתה דבר אי בקיאותה ברכב זה וגם בנוסף אי התנסותה כלל בנהיגה בשנתיים שקדמו לכך, ושיאו ועיקרו הממשי והפרקטי הינו בסופו של יום בנהיגת הנאשמת שהיא היא ולא אחר היתה מאחורי ההגה בעת הנעת הרכב והאחריות לדרך נהיגתה היא על כתפיה כמי שאחזה אותה עת בהגה ואז - התבלבלות בין דושת הגז והבלם ועלייתה על המדרכה עם רכבה תוך גרירת הולכת הרגל מתחת לרכב מספר מטרים עד עצירת הרכב בקיר של חנות ירקות.

וכאמור, התוצאה של כל זה היא מוות מיותר ומצער של אשה ששהתה לתומה על מדרכה ושהותירה אחריה עם מותה משפחה שבורה ופגועה.

כידוע, סעיף 40 ב. לחוק העונשין עוסק בעקרון ההלימה ומורה בהקשר זה ש- "העקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה באירוע דן, אשר בו נגדעו באיבם חייה של המנוחה, הוא כמובן הערך העליון של קדושת החיים.

בפסק הדיו אשר ניתן בע"פ 6755/09 "ארז אלמוג נ. מד"י" [פורסם בנבו] נקבע זה מכבר כדלקמן (ציטוט):

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

כאמור, הצדדים בתיק זה, עת הראיות בפניהם, סברו כי דרגת הרשלנות שהפגינה הנאשמת בנהיגתה באירוע שבפני

הינה רשלנות רגעית שדרגתה נמוכה.

ככל שכך אכן היתה דרגת הרשלנות באירוע דן אזי אני שותף לעמדתה של המאשימה כפי שהביעה בטיעוניה לעונש , ואשר אל הדברים הללו הצטרף בטיעוניו גם הסניגור, על כי מתחם העונש ההולם הינו כפי שסברה המאשימה - ממאסר בפועל בדרך של עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח ולצד רכיבי ענישה מקובלים נוספים.

המאשימה סברה כי בהינתן ההיבטים הנוספים הדרושים לעניין כי יש למקם את הענישה בחלק התחתון של המתחם ולהטיל עליה עונש מאסר בפועל לתקופה בת 9 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הסניגור עתר מצידו לשקול את אורך המאסר בפועל בעבודות שירות ולצמצם את משך התקופה וזאת בהינתן אותם היבטים.

אכן, לצד חומרת האירוע ותוצאתו הקשה ראוי שאניח לנגד עיני גם את הדברים הבאים:

הנאשמת היא בעלת רשיון נהיגה משנת 1972 ואין לחובתה הרשעות קודמות.

תסקיר שירות המבחן שופך אור על הנאשמת כאשה נורמטיבית וערכית וכן על נסיבותיה האישיות והמשפחתיות.

הנאשמת גם לקחה אחריות בהזדמנות הראשונה, הכירה בטעותה והביעה חרטה כנה.

הנאשמת הינה אשה מבוגרת הסובלת מבעיות רפואיות שונות וכן בעלה חולה והם גם מתמודדים עם מצב כלכלי.

מלאכתו של בית המשפט בגזירת הדין במקרים כגון אלה היא מלאכה מורכבת , מלאכה של איזונים.

מחד גיסא , הפגיעה החמורה בעקרון קדושת החיים וגרימת תאונה נוראה שכזו תוצאת נהיגה לא מיומנת וטעות רגעית שהביאה לאסון כבד על המנוחה ועל משפחתה .

מאידך גיסא , נאשמת מבוגרת ושאיננה בקו הבריאות אשר במשך שנים ארוכות שמרה כנדרש על החוק בדרכים , נקלעה שלא בטובתה לצורך להזיז רכב שאת הנהיגה בו לא הכירה, מתייסרת במצפונה , מניחה ידה על לוח ליבה ולוקחת אחריות מלאה וללא סייג ואף , כפי שציין סניגורה, רוצה ומבקשת להיענש.

כידוע , פסיקת בית המשפט העליון הינה כי בדרך כלל ולמעט חריגים, העונש ההולם במקרים של גרימת מוות ברשלנות בנהיגה הינו עונש הכולל מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

המאשימה וההגנה סברו במשותף שאין זה המקרה.

אף שהבעתי תהייתי הסובייקטיבית האם אכן רף הרשלנות במקרה זה הינו אך בדרגה נמוכה , קיבלתי כאמור לעניין זה

את עמדתם המשותפת של הצדדים (אשר ראיות חקירת האירוע מונחות כאמור בפניהם ולא בפני) על כי כך הוא הדבר , וכמקובל אף ממילא גם לא אטה לשים עצמי מחמיר מהמאשימה בגזירת המאסר.

מסר ליחיד , אך גם כמובן, ואולי בעיקר, מסר לרבים צריך לעבור - מסר של החשיבות של שמירה על היקר מכל - דהיינו החיים.

כלי רכב הומשל לא אחת לכלי נשק בהיבט של יכולתו לקטול אדם עת עושים ברכב שימוש רשלני .

מצוי כאן עוד מקרה מצער של מוות מיותר בכבישים (ובאירוע דן - על המדרכה).

נאמר כבר לא אחת שהענישה היא לעולם אינדיבידואלית והדברים הם ברורים .

לאחר כל אלה ובשים לב למכלול השיקולים לחומרא ולקולא אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים :

1. פסילת רשיון נהיגה לצמיתות.
  2. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.
  3. מאסר על תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים שהנאשמת לא תעבור בתקופת התנאי עבירה של גרם מוות ברשלנות בנהיגה או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.
  4. צו מבחן למשך שנה.
  5. פסילת רשיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על תנאי למשך 3 שנים.
  6. הנאשמת גם תעביר פיצוי כספי , סמלי במהותו, למשפחת המנוחה וזאת בסך של 30,000 ₪. הפיצוי יועבר ב-10 שיעורים חודשיים טטר הראשון לא יאוחר מ-1/3/22.
- לאור הטלת פיצוי , ובשים לב למצב הכלכלי , נמנעתי מלהטיל על הנאשמת גם קנס.

הערות והסברים:

- ביצוע המאסר בפועל בדרך של עבודות שירות ייעשה בהתאם לתוכנית שקבע הממונה על עבודות השירות ובהתאם למגבלות הרפואיות. אני רושם לפני את דבר הסכמת הנאשמת לתוכנית שהותוותה עבורה . אני מסביר את המשמעות של מאסר בדרך של עבודות שירות ומבהיר כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכי אי עמידה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להחלטה בדבר הפסקת עבודות השירות ותחת זאת ריצוי תקופת המאסר בין כתלי בית הסוהר מאחורי סורג ובריח.
- אני מסביר את משמעות צו המבחן ומזהיר ומסביר כי אם לא יהא מילוי אחר הצו מכל בחינה שהיא או אם

תיעבר עבירה נוספת - צפוי עונש . אני רושם לפני שהובעה נכונות למלא אחר הוראות צו המבחן.

- מזכירות בית המשפט תעביר עותק מפרוטוקול זה הן לממונה על עבודות השירות והן לשירות המבחן.
- הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות במועד הקרוב ביותר אשר יתואם מול הממונה על עבודות השירות .
- אני מציין בפני שירות המבחן כי באשר לתוכנית טיפולית הרי שזו תהיה צריכה לקחת בחשבון את דבר עבודות השירות אשר ברגיל נעשות בשעות הבוקר.
- מורה על צו איסור יציאה מהארץ מעתה ועד לסיום ריצוי רכיב המאסר בפועל.
- הנאשמת תפקיד רשיונה , או חלף רשיון, במזכירות בית המשפט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 יום.

עותק מפרוטוקול זה נמסר כעת לכל הנוכחים.

ניתן היום 16 ינואר 2022 במעמד הצדדים. עופר נהרי, שופט , ס"נ